

Апендицит

Євген Дудар

Маруняк побачив її на привокзальній площі. Вона несла дві чималенькі валізи. Кроків за п'ять за нею йшов дебелий чоловік. Курив цигарку і дивився, як бабуся вправно несе валізи.

Маруняк подумав: "Є ж такі ще в нашому суспільстві!"

І так його зацікавила психологія цього типа, що він пішов слідом. Обізветься, думає, совість чи не обізветься?

Пройшли близько півкілометра: бабуся повернула ліворуч, тип праворуч.

Маруняк наздогнав бабуся. Висловив своє обурення:

— От безсовісний! Йде, як бугай, а не допоможе. Бабуся глянула на Маруняка. Поставила валізи.

— Ти про кого, синку?

— Он про того, — кивнув Маруняк на незнайомця. — Замість того, щоб допомогти вам, іде й пускає димові кільця.

— Та нехай, синку. Я ще сама здужаю.

Бабуся взяла валізки й рушила.

Маруняк ішов поруч.

— Здужаєте то здужаєте. А де та мораль? Де те виховання? Де та повага до старших, до жінки?

Трохи пройшли. Бабуся знову поставила валізи.

— Я сам допоміг би, — вів далі Маруняк. — Та ось рука зайнята, тримаю сумку. Та головне не те. Головне, що мені не можна важкого нести, бо в мене апендицит хронічний.

— Та не клопочися, синочку, я й сама, — заспокоювала бабуся. — Я ще здужаю...

— Та ні, я не можу. Я не такого виховання. Я завжди ото про людей. Дайте я хоч одну валізу візьму. Правда, в мене грижа. Я тільки зовні отак здоровий. А середина — як решето. Всередині нема нічого. Всередині пусто. Але живу, ходжу. І завжди беруся людям допомогти. Давайте одну валізу.

— Не треба, синку, а то ще погіршає. Я краще сама, — забідкалася бабуся.

— Ну що ж, дивіться. Але я не такий, як отой, що йшов і придивлявся. Такий вже в мене характер. Може, сам завтра і помреш, але сьогодні жінці допоможи. І, може, та жінка здорова, як кінь, та обов'язок є обов'язок.

Бабуся поставила валізки. Дістала хустинку, витерла непрохану сльозу.

— Добра ти людина, видать, синку. Добрі, видать, твої батьки були.

— Обов'язок кожної людини, бабуся, бути доброю. Допомогати одне одному. Я ось кажу: мені недавно сліпу кишку вирізали, але я не тікаю, як отой тип. Я хочу вам допомогти, хоч у мене одна рука зайнята, хоч мені самому важко.

Бабуся поставила валізи.

— Ну ось і прийшла я, синку. Спасибі тобі, золотенький, за допомогу, за слово добре. Ніколи не забуду. Та почекай-но хвилину. Ген онуки біжать. Валізи мої заберуть, то я допоможу тобі торбу донести. Бо як же ти з тим апендицитом...